

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.227 van 23 maart 2000
in de zaak A. 53.332/VII-12.163.**

In zake : Marie-Louise DENEWETH,
Rechtsgeding hervat door :
Gerda DE BAEDTS,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marie-Louise DENEWETH op 18 augustus 1993 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 16 juni 1993 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij haar beroep tegen het besluit van 17 december 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende gedeeltelijke weigering van de vergunning voor het uitbreiden van haar varkensfokkerij, gelegen aan de Lammersdam 5 te Wingene, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 4 februari 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekster;

Gelet op de beschikking van 16 november 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 december 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEWANDRE die, loco advocaat M. DENYS verschijnt voor verzoekster en van advocaat F. DE BISSCHOP die, loco advocaat I. LAUREYS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Rechtspleging

Overwegende dat met een verzoekschrift van 29 januari 1998 Gerda DE BAEDTS, die de inrichting van de verzoekster heeft overgenomen, verklaart het rechtsgeding te hervatten;

2. Feiten

Overwegende dat de volgende feitelijke gegevens van belang zijn :

2.1. De verzoekster baat te Wingene aan de Lammersdam 5 een varkensfokkerij uit.

Op 3 september 1992 dient zij een milieuvergunningsaanvraag in voor het verder exploiteren van haar vergunde inrichting en voor het uitbreiden ervan met 835 varkens en de opslag van 1.200 liter petroleum en 2.200 liter mazout.

2.2. Met een besluit van 17 december 1992 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen de vergunning voor het verder exploiteren en het uitbreiden van het bedrijf, dat voortaan mag omvatten : 1.100 mestvarkens en de opslag van 1.342 m³ mest, 1.200 liter petroleum en 2.200 liter mazout.

Deze vergunning wordt verleend voor een termijn van tien jaar.

De uitbreiding met 835 varkens wordt geweigerd.

2.3. Met een aangetekend schrijven van 18 januari 1993 tekent de verzoekster beroep aan tegen voormeld besluit bij de Vlaamse regering "in zoverre (...) de milieuvergunning (wordt geweigerd) voor de uitbreiding met 835 mestvarkens, in zoverre de milieuvergunning om verder te exploiteren wordt beperkt tot 10 jaar, en in zoverre haar voor de uitbating algemene milieuvoorwaarden worden opgelegd".

Het beroepsschrift wordt op 19 januari 1993 ontvangen op het kabinet van de Minister-president van de Vlaamse regering en overgezonden aan

de bevoegde minister, die het daags nadien in ontvangst neemt.

2.4. In het kader van de beroepsprocedure worden de volgende adviezen uitgebracht :

a. De administratie gezondheidszorg verleent op 3 maart 1993 een ongunstig advies;

b. Het bestuur ruimtelijke ordening verleent op 16 maart 1993 een principieel gunstig advies.

c. Het bestuur milieuvergunningen adviseert op 8 april 1993 ongunstig om reden dat een ecologisch verantwoorde mestafzet niet is aangetoond.

d. De gewestelijke milieuvergunningscommissie stelt op 16 april 1993 voor het beroep ongegrond te verklaren en het beroepen deputatiebesluit te bevestigen.

2.5. Op 16 juni 1993 neemt de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting het thans bestreden besluit. Het beroep van de verzoekster wordt ongegrond verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Het besluit is gesteund op de volgende motieven:

"Overwegende dat de inrichting is gelegen in een kwetsbare zone die vanuit milieu-oogpunt een uiterst bijzondere bescherming vergt, met name de zone 'Wingene'; dat volgens de huidige gehanteerde technische criteria, zoals vervat in artikel 357 van titel II van het VLAREM, binnen een dergelijke zone geen uitbreiding kan worden toegestaan van een bestaand mestvarkensbedrijf;

dat de stal daarenboven gelegen is op meer dan 1.000 m van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter, van een woonuitbreidingsgebied en van een recreatiegebied; dat de inrichting waarvoor de aanvrager vergunning beoogt te bekomen, te weten in totaal 1 935 varkens ouder

dan 10 weken, allemaal mestvarkens, geen gesloten karakter heeft dat volgens de huidige gehanteerde technische criteria, zoals vervat in artikel 357 van titel II van het VLAREM, in dat geval een afstandsregel geldt van 2.500m; dat de ligging van de inrichting niet beantwoordt aan deze afstandsregel.

Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mestproduktie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd, zou oplopen tot 9 675 P_2O_5 respectievelijk 19 176 kg stikstof; dat vanuit oogpunt van ecologisch aanvaardbare mestuitspreiding hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van ten minste 48,4 ha; dat de aanvrager stelt de beschikking te hebben over een oppervlakte cultuurgrond van circa 2,55 ha en stelt tevens over een mestafzetmogelijkheid te beschikken voor 9 205 kg P_2O_5 in toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen; dat voormelde afzetmogelijkheid niet voldoende is gestaafd; dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest bijgevolg niet is gewaarborgd; dat het risico dat het bedrijfsmatig mestoverschot ter plaatse zal leiden tot een bijkomende belasting van de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater en deze door verdere verrijking met nitraten zal vervuilen derhalve te groot is;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, zelfs mits naleving van de op te leggen milieuvergunningsvoorwaarden niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat de aanspraken en bezwaren aangehaald door de beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- de aangehaalde argumenten doen geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen waarborg is dat de bedrijfsmatige mestoverschot op een ecologisch verantwoorde manier kan worden afgezet;
- de beperking van de hermachting tot een termijn van 10 jaar is in de Bestreden Beslissing gemotiveerd door de overweging dat voor het bestaande bedrijf kan voorzien worden in een overgangsregime waarbij ook niet gesloten varkenshouderijen een hernieuwing van de vergunning kunnen krijgen voor 10 jaar; de bepalingen van artikel 30, §5 van Titel I van het VLAREM schrijven voor dat de vergunningstermijn voor de verandering van een inrichting, in dit geval de vergunning bij voormeld besluit van 16 april 1992 beschouwend als de basisvergunning, de termijn van de lopende

vergunning niet mag overschreden worden; deze termijn mag derhalve wel korter zijn";

2.6. De partijen zijn het erover eens dat het bestreden besluit op 28 juni 1993 naar de verzoekster werd verzonden en door deze laatste op 29 juni 1993 werd ontvangen;

3. Gegrondheid van het beroep

3.1. Eerste middel

3.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven :

3.1.1.1. In het middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 23, §2, 24, §2, en 25, §1, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, en van de artikelen 52, 5°, a en b, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I),

"Doordat het beroep bij de Vlaamse Executieve aangetekend werd verstuurd op 18 januari 1993, en dus ontvangen werd op 19 januari 1993, en de bestreden beslissing pas aan beroepster werd genotificeerd op 29 juni 1993.

Terwijl het bestuur volgens vermelde bepalingen over een dwingende termijn van vijf maand, te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep, beschikt om over het beroep te oordelen, bij gebreke waarvan beroepster een stilzwijgende vergunning heeft bekomen.

En terwijl deze dwingende wettelijke termijn in elk geval overschreden is, daar de beslissing niet alleen moet genomen zijn, doch tevens binnen de gestelde termijn aan beroepster genotificeerd moet worden (19 januari 1993 - 19 juni 1993).

(...)

En terwijl de bijkomende termijn van tien dagen om de beslissing aan de aanvrager te notificeren zoals vermeld in artikel 52 sub 5°b van het

Vlarembesluit van 6 februari 1991 tevens overschreden werd (16 juni 1993 - 29 juni 1993)(...), en bovendien manifest onwettig is en met toepassing van artikel 107 van de Grondwet dient geweerd te worden, wegens strijdigheid met enerzijds de artikelen 23 §2 en 25 §1 van het milieuvergunningsdecreet en anderzijds artikel 24 §2 van het milieuvergunningsdecreet, dat de Vlaamse Executieve enkel opdracht geeft om de modaliteiten te regelen van bekendmaking van het beroep, en niet de uitspraak ingevolge beroep.

En terwijl het omwille van de rechtszekerheid behoort deze manifest laattijdige beslissing uit het rechtsverkeer te verwijderen".

3.1.1.2. In de memorie van antwoord repliceert de verwerende partij als volgt :

"De bestreden beslissing dateert van 16 juni 1993, zijnde binnen de termijn van vijf maanden na ontvangst en ontvankelijkheids-verklaring van het beroep door het Bestuur Milieuvergunningen.

In casu kan verzoekster niet het vereiste belang aantonen, het eventueel nadeel dat zij zou hebben geleden door het feit dat de kennisgeving van de uitspraak van weigering van de uitbreiding van haar inrichting haar pas op 29 juni 1993, dus buiten de termijn van tien dagen na de uitspraak heeft bereikt".

3.1.1.3. De verzoekster wederantwoordt :

"Het beroep bij de Vlaamse regering is door beroepster aangetekend verstuurd op maandag 18 januari 1993, en werd dus ontvangen op dinsdag 19 januari 1993 (zie ten bewijze hiervan stuk 2 in het administratief dossier).

De bestreden beslissing dateert van 16 juni 1993, en werd middels een schrijven dd. 21 juni 1993 aan beroepster genotificeerd op 29 juni 1993.

Beroepster heeft voor de duidelijkheid in bijlage bij het beroep tot nietigverklaring copie gevoegd van de verzendingsomslag van de bestreden beslissing, waarop duidelijk leesbaar de poststempel op datum van 28 juni 1993 is aangebracht.

Volgens de artikelen 23 §2 en 25 §1 van het milieuvergunningsdecreet beschikt de minister over een termijn van vijf maand vanaf de datum van ontvangst van het beroep om over het beroep te oordelen, bij gebreke waarvan beroepster beschikt over een stilzwijgende vergunning.

In de hypothese dat de minister zou kunnen beschikken over een bijkomende notificatietermijn van tien dagen na het aflopen van de

beslissingstermijn van vijf maand, is deze termijn in casu overschreden (19 juni - 29 juni 1993).

Artikel 52, 5°b van het Vlarem I-besluit stelt immers dat het bestuur de aanvrager moet inlichten binnen een termijn van tien kalenderdagen, zodat de notificatie moest plaatshebben vòòr 29 juni 1993.

Indien de Raad van State van oordeel zou zijn dat de kennisgeving binnen de gestelde termijn toch tijdig zou gebeurd zijn, quod non, dan nog kan beroepster aanspraak maken op een stilzwijgende milieuvergunning, gelet op het feit dat de bijkomende notificatietermijn van tien dagen onwettig is wegens strijdigheid met het milieuvergunningsdecreet.

Volgens de bepalingen van het decreet moet de beslissing immers niet alleen binnen de termijn van vijf maand genomen zijn, doch ook aan de aanvrager genotificeerd worden.

De termijn van vijf maand is immers voorgeschreven in het voordeel van de rechtsonderhorige, die aldus een wettelijke waarborg heeft dat hij binnen deze termijn een beslissing over zijn beroep kan verwachten.

Het is logisch dat deze door het decreet als absoluut gestelde termijn niet door de uitvoerende macht kan verlengd worden, indien daartoe geen uitdrukkelijke uitvoeringsbevoegdheid wordt gegeven in het decreet.

De bijkomende termijn van 10 dagen zoals voorzien in artikel 52 sub 5°b van het Vlarem I-besluit is onwettig en vindt met name geen enkele steun in het milieuvergunningsdecreet, nu artikel 24 §2 van het decreet enkel in het algemeen stelt dat de Executieve de modaliteiten dient te regelen van de bekendmaking van het beroep, en niet van de uitspraak ingevolge beroep.

(...)

De Vlaamse Regering heeft in het Vlarem I-besluit een bijkomende notificatietermijn van 10 dagen ingelast, bovenop de decretaal verplicht gestelde termijn van vier/vijf maand, zonder dat de mogelijkheid van dergelijke bijkomende termijn in het decreet voorzien is.

De bepaling van artikel 52 sub 5°b van het Vlarem I-besluit is bijgevolg onwettig, en dient met toepassing van artikel 159 (oud artikel 107) van de Grondwet geweerd te worden.

De enige mogelijke conclusie is dan ook dat beroepster overeenkomstig de artikelen 23 § 2 en 25 §1 van het milieuvergunningsdecreet beschikt over een milieuvergunning van twintig jaar voor de uitbating van 1.935 mestvarkens".

3.1.1.4. In haar laatste memorie stelt de verzoekster nog dat het bestreden besluit haar moest

bereikt hebben "binnen" de termijn van vijf maanden en tien dagen, met andere woorden uiterlijk op 28 juni 1993.

Er kan geen sprake meer zijn van rechtszekerheid "indien als eindpunt van de beslissings- en notificatietermijn de datum wordt genomen waarop het besluit wordt aangeboden aan de postdiensten voor aangetekende verzending, gezien zulks het mogelijk zou maken dat de aanvrager, i.c. de beroepindiener kan blijven wachten op de ontvangst van het besluit, bijvoorbeeld in geval van een poststakking, het aanbieden net voor een lang weekend, of nog bij het verloren gaan van de zending";

3.1.2. Bespreking

Overwegende dat het middel ongegrond is om de hieronder uiteengezette redenen;

3.1.2.1. In een eerste onderdeel stelt de verzoekster terecht dat het bestreden besluit haar niet werd genotificeerd binnen de wettelijk voorziene termijn van tien dagen nadat het werd genomen.

3.1.2.1.1. Artikel 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt dat, wanneer binnen de vastgestelde termijn geen uitspraak is gedaan, de vergunning wordt geacht te zijn verkregen en de exploitatie mag worden gestart met eerbiediging van de algemene en de sectorale voorwaarden indien in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd of indien er geen uitspraak werd gedaan binnen de vastgestelde of verlengde termijn.

De strenge sanctie die artikel 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet stelt op het niet tijdig beschikken op een door de vergunningsaanvrager

tegen een weigeringsbeslissing ingediend beroep -te weten het verkrijgen van een stilzwijgende vergunning- moet redelijkerwijze en rekening gehouden met de bedoeling welke aan die decreetbepaling ten grondslag ligt, worden doorgetrokken tot de in artikel 52, 4°, c), van Vlarem I bepaalde termijn van tien kalenderdagen binnen welke de beslissing aan de exploitant moet worden verzonden, met name in de gevallen waarin de kennisgeving van de beslissing niet plaatsvond binnen een termijn van vijf maanden en tien kalenderdagen na de ontvangst van het beroep.

3.1.2.1.2. Die termijn van tien kalenderdagen waarbinnen de beslissing moet worden verzonden moet echter worden beschouwd als een termijn van orde wanneer de tijdig in beroep genomen beslissing binnen een tijdspanne van vijf maanden en tien kalenderdagen, te rekenen vanaf de ontvangst van het beroep, aan de aanvrager wordt verzonden.

3.1.2.1.3. In casu is het bestreden besluit aan verzoekster verstuurd op 28 juni 1993, dus binnen de termijn van vijf maanden en tien kalenderdagen te rekenen vanaf de ontvangst van het beroep (19 januari 1993).

Het argument van de verzoekster dat het besluit haar moest "bereikt" hebben binnen voornoemde termijn gaat niet op.

Immers, artikel 52, 4°, c, van Vlarem I, houdt in dat het bestreden besluit aan de verzoekster moest "verzonden" worden binnen tien kalenderdagen na de datum van de beslissing.

Overigens "bereikte" het bestreden besluit de verzoekster wel degelijk op de laatste dag van die termijn.

3.1.2.2. In een tweede onderdeel voert de

verzoekster aan dat de bijkomende notificatietermijn van tien dagen onwettig is.

3.1.2.2.1. Artikel 23, § 2, van het milieuvergunnings-decreet bepaalt :

"Tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door de bestendige deputatie van de provincieraad, kan beroep worden ingediend bij de Vlaamse Regering, die uitspraak doet binnen een termijn van vijf maanden na ontvangst van het beroepschrift".

Artikel 25, § 1, van hetzelfde decreet bepaalt :

"Wanneer binnen de vastgestelde termijn geen uitspraak is gedaan, wordt de vergunning geacht te zijn bekomen en mag de exploitatie worden gestart mits eerbiediging van de algemene en de sectoriële voorwaarden indien in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd of indien er geen uitspraak werd gedaan binnen de vastgestelde termijn".

3.1.2.2.2. De hierboven aangehaalde decreetbepalingen maken geen gewag van enige termijn voor het ter kennis brengen van de beslissing over het beroep, laat staan dat zij inhouden dat de kennisgeving moet gebeuren binnen de termijn voor het nemen van de beslissing.

3.1.2.2.3. De verzoekster betwist niet dat het bestreden besluit genomen werd binnen de door artikel 23, § 2, van het milieuvergunningsdecreet opgelegde termijn van vijf maanden na ontvangst van het beroepschrift.

3.1.2.2.4. Voorts voert de verzoekster aan dat artikel 24, § 2, van het milieuvergunningsdecreet de Vlaamse regering "enkel opdracht geeft om de modaliteiten te regelen van bekendmaking van het beroep, en niet de uitspraak ingevolge beroep".

3.1.2.2.5. Artikel 24, § 2, van het milieu-vergunningsdecreet bepaalt :

"De Vlaamse regering regelt de wijze waarop het beroep moet worden bekendgemaakt en behandeld".

Het opleggen van een termijn van tien dagen om de beroepsbeslissing ter kennis te brengen van de betrokken personen en instanties kan beschouwd worden als het regelen van een aspect van de behandelingsprocedure van het beroep en valt derhalve binnen de delegatiebepaling neergelegd in artikel 24, § 2, van het bovenvermelde decreet.

Wanneer die termijn nageleefd wordt, komt de rechtszekerheid niet in het gedrang.

3.1.2.2.6. Vermits de bovenvermelde artikelen 23, § 2 en 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet, zoals gezegd, geen gewag maken van enige termijn tot betekening van de beslissingen, is artikel 52, 4°, c, van Vlarem I niet strijdig met die bepalingen.

3.1.2.3. Het ongegrond bevinden van het middel noopt tot het besluit dat de bestreden beslissing tijdig werd genomen en tijdig en regelmatig ter kennis gebracht, zodat de verzoekster zich niet kan beroepen op een stilzwijgend verleende milieuvergunning;

3.2. Zesde middel

Overwegende dat in het middel wordt aangevoerd -en dit wordt niet betwist door de verwerende partij- dat het bestreden besluit de gevraagde uitbreiding onder meer weigert met toepassing van afstands -en verbodsbepalingen die zijn opgenomen in het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen,

terwijl dit besluit met schending van artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet aan het voorafgaand advies van de afdeling wetgeving werd voorgelegd; dat dit besluit bij 's Raads arrest nr. 52.260 van 16 maart 1993 werd vernietigd om de door de verzoekster ingeroepen reden, zodat het wordt geacht nooit te hebben bestaan; dat het zesde middel gegrond is;

3.3. Achtste middel

3.3.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven :

3.3.1.1. Het middel is als volgt geadstrueerd :

"Achtste middel, genomen uit de schending van artikel 17 van het milieuvergunningsdecreet, artikel 52 sub 3 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht en het ontbreken van rechtens vereiste feitelijke grondslag.

Doordat aan beroepster de uitbreiding van de bestaande inrichting geweigerd wordt om de reden dat niet aangetoond zou zijn dat er voldoende ecologisch verantwoorde afzetmogelijkheden zijn voor de geproduceerde mest, waardoor een ontoelaatbare plaatselijke milieubelasting zou ontstaan.

Terwijl hierdoor totaal voorbijgegaan wordt aan het feit dat beroepster op de hoorzitting de nodige mestafzetbewijzen heeft overgelegd in de vorm van een overeenkomst voor de toekomst met een erkend vervoerder van mest (zie bijlage), waaruit blijkt dat naast de spreiding op de eigen gronden, een beroep op de burenregeling en het lange afstands-transport kan instaan voor de verantwoorde ecologische afzet van de mest die geproduceerd wordt door 1.935 varkens.

En terwijl de loutere affirmatie dat deze bewijzen geen enkele waarborg geven niet motiveert waarom de door beroepster geleverde inspanning om zich voor de toekomst te verzekeren van een verantwoorde mestafzet onvoldoende zou zijn".

3.3.1.2. De verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat de gevraagde uitbreiding werd geweigerd omdat niet werd voldaan aan de vereiste van "identificatie van cultuurgronden".

3.3.1.3. In haar memorie van wederantwoord repliceert de verzoekster dat de door haar overgelegde documenten aantonen dat een gewaarborgde mestafzet bestaat voor 1.935 mestvarkens zodat in de toekomst de nodige zorg kan worden besteed aan de ecologisch verantwoorde afzet van mest, en dat, door volkomen eigenmachtig beslissingen te nemen over de al dan niet bewezen mestafzet, de vergunningverlenende overheid het meststoffendecreet naast zich neerlegt;

3.3.2. Bespreking

Overwegende dat dit middel gegrond is om de hierna uiteengezette redenen :

3.3.2.1. Uit de onder punt 2.5 weergegeven motivering van het bestreden besluit blijkt dat het tweede weigeringsmotief is gestoeld op het feit dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest niet is gewaarborgd.

3.3.2.2. De Raad van State is geen bepaling bekend die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing voorschreef dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting te produceren dierlijke mest.

Het meststoffendecreet van 23 januari 1991 bevatte op voormeld tijdstip geen regels met het oog

op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag, noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning.

Blijkens voormeld decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan zoals ze toen golden waren vier mestafzetmogelijkheden voorhanden : het opbrengen op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, tenslotte, afname door de Mestbank.

De overheid bezat derhalve niet de bevoegdheid om bij wege van het weigeren van een milieuvergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van één of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken;

3.4. Negende middel

3.4.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven :

3.4.1.1. Het middel luidt als volgt :

"Negende middel, genomen uit de schending van de artikelen 18 §2 en 20, tweede lid van het milieuvergunningsdecreet, uit de schending van de artikelen 30 §2 en 43 §1 van het Vlarem-besluit van 6 februari 1991, en uit de schending van het redelijkheids- en het continuïteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur".

Doordat de bestreden beslissing "bij wijze van overgangsmaatregel" de vergunningstermijn voor wat betreft het verder exploiteren van 1.100 varkens beperkt tot tien jaar in plaats van de gevraagde twintig jaar.

Terwijl deze beperking qua exploitatietermijn uiterst bevreemdend is, wanneer men overweegt dat bij besluit dd. 16 april 1992 de Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen nog akte verleent aan

beroepster voor 1.342 m³ mest voor een termijn tot 1 september 2.011.

En terwijl evenmin andere mogelijke motieven voor de termijnbeperking uit het dossier kunnen afgeleid worden, nu gedurende het gehouden openbaar onderzoek geen enkel pertinent bezwaar werd ingediend en geen enkele vorm van hinder wordt aangetoond.

En terwijl de termijn waarvoor een exploitatie- of milieuvergunning wordt verleend steeds in rechtstreeks verband moet staan tot de vastgestelde milieuhinder die mogelijk door de inrichting veroorzaakt wordt, en het daarbij onwettig is de exploitatieduur te beperken om enige andere reden (R.v.St. WELLENS, nr. 16.046, 9 oktober 1973).

En terwijl het manifest onredelijk is een bestaand varkensbedrijf dat geen milieuhinder veroorzaakt in zijn bestaanszekerheid te treffen door de exploitatietermijn zonder reden terug te schroeven tot tien jaar".

3.4.1.2. De verwerende partij antwoordt :

"De problematiek inzake varkenshouderijen is noodgedwongen het voorwerp van een lange termijnvisie. Zowel wat betreft de milieu-hygiënische als de sanitaire aspecten verdient een gesloten varkensbedrijf de voorkeur. Op lange termijn zal zo het biggentransport ernstig kunnen worden afgebouwd. De vergunningverlenende overheid is zich evenwel bewust van de economische werkelijkheid : bedrijven zoals dat van verzoekster kunnen niet van de ene dag op de andere omschakelen naar een gesloten systeem. Om deze bedrijven toe te laten toch verder te exploiteren en zich op een redelijke termijn om te schakelen naar een gesloten systeem, worden bij wijze van overgangsmaatregel de vergunningen hernieuwd voor een periode van tien jaar.

Aldus vergunningen verlenen getuigt juist van een weloverwogen belangenafweging en is aldus een uiting van zorgvuldig bestuur".

3.4.1.3. In de memorie van wederantwoord stelt de verzoekster nog:

"De beperking van de exploitatietermijn kan onmogelijk ingegeven zijn door een verzuchting van het bestuur om beroepster te verplichten het bedrijf te reorganiseren naar een gesloten vorm, zoals tegenpartij in de memorie van antwoord suggereert.

Door het opleggen van een gesloten bedrijfsvorm betreedt de minister immers paden die volkomen

vreemd zijn aan het milieurecht, en die thuishoren in de landbouw- en economische vestigingswetgeving.

Bij het oordeel over milieuvergunningaanvragen kan het bestuur zich enkel laten leiden door overwegingen van ruimtelijke en ecologische aard, en kunnen zuiver economische motieven geen enkele rol spelen.

Het feit dat artikel 351 §1, 12° van het Vlarem II-besluit deze gesloten bedrijfsvorm definieert, en dat andere artikelen van het besluit deze wijze van bedrijfsvoering opleggen, doet daar geen afbreuk aan, gezien het decreet het opleggen van dergelijke exploitatievoorwaarde niet toelaat.

(...)

Het gebruik van de term 'overgangsregel' laat daarbij uitschijnen dat beroepster, indien de gesloten bedrijfsvorm niet wordt gerealiseerd, na verloop van de opgelegde periode haar bedrijf zou moeten stopzetten, hetgeen totaal onaanvaardbaar en onredelijk is in het licht van de gegevens van de zaak.

Voor de opgelegde beperking van de exploitatietermijn is geen enkele mogelijke verantwoording voorhanden";

3.4.2. Bespreking

Overwegende dat het middel **gegrond** is om de volgende redenen:

3.4.2.1. Het middel heeft betrekking op de motieven die de vergunningverlenende overheid heeft gehanteerd om de hernieuwing van de vergunning toe te staan voor een termijn van tien jaar in plaats van twintig jaar.

3.4.2.2. Artikel 18, § 2, van het Milieuvergunningsdecreet bepaalt dat de vergunning wordt verleend voor een bepaalde duur van ten hoogste twintig jaar, de eventuele proeftijd inbegrepen.

Artikel 30, § 2, van Vlarem I houdt een soortgelijk voorschrift in.

Uit voormelde bepalingen volgt dat de geldigheidsduur van de milieuvergunning niet meer dan twintig jaar mag bedragen.

Een kortere geldigheidsduur is evenwel

niet uitgesloten.

Indien echter de vergunningverlenende overheid ervoor kiest de vergunning voor een kortere termijn te verlenen moet zij haar beslissing dienaangaande met rechtens aanvaardbare redenen omkleden, temeer wanneer de exploitante, zoals in voorliggende zaak, beroep heeft ingesteld tegen de in eerste aanleg toegestane vergunningstermijn en zij in het ingediende beroepschrift heeft geargumenteed dat zij aanspraak kon maken op een langere vergunningstermijn.

3.4.2.3. Het bestreden besluit motiveert de beperking van de vergunningsduur als volgt:

"- de beperking van de hermachtiging tot een termijn van 10 jaar is in de Bestreden Beslissing gemotiveerd door de overweging dat voor het bestaande bedrijf kan voorzien worden in een overgangsregime waarbij ook niet gesloten varkenshouderijen een hernieuwing van de vergunning kunnen krijgen voor 10 jaar; de bepalingen van artikel 30, §5 van Titel I van het Vlarem schrijven voor dat de vergunningstermijn voor de verandering van een inrichting, in dit geval de vergunning bij voormeld besluit van 16 april 1992 beschouwend als de basisvergunning, de termijn van de lopende vergunning niet mag overschreden worden; deze termijn mag derhalve wel korter zijn";

3.4.2.4. Noch in het milieuvergunningsdecreet, noch in het meststoffendecreet, noch in hun respectieve uitvoeringsbesluiten zijn, op het ogenblik van het nemen van het bestreden besluit, bepalingen terug te vinden die voorschrijven dat een varkenshouderij enkel onder gesloten vorm mag worden geëxploiteerd.

In de bovengeciteerde motivering wordt evenmin verwezen naar een zulkdanige wettelijke bepaling.

Er valt dan ook niet in te zien hoe de verwerende partij rechtmatig kan verwijzen naar "een overgangsregime waarbij ook niet gesloten

varkenshouderijen een hernieuwing van de vergunning kunnen krijgen voor 10 jaar".

3.4.2.5. Verder wordt in het bestreden besluit gesteld dat artikel 30, § 5, van Vlarem I voorschrijft dat de geldigheidsduur van de vergunning voor de verandering van de inrichting de duurtijd van de basisvergunning niet mag overschrijden, maar wel korter mag zijn.

Daargelaten de vraag of het bedoelde artikel 30, § 5, van Vlarem I toepasselijk is op een loutere hernieuwing van een vergunning, en de vraag of de akteneming van 16 april 1992 door de bestendige deputatie voor een opslag van 1.342 m³ mest wel als "de basisvergunning" kan worden beschouwd, maakt deze overweging geenszins duidelijk waarom de opgelegde beperking van de vergunningsduur noodzakelijk werd geacht,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 16 juni 1993 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij het beroep van Marie-Louise DENEWETH tegen het besluit van 17 december 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende gedeeltelijke weigering van de vergunning voor het uitbreiden van haar varkensfokkerij, gelegen aan de Lammersdam 5 te Wingene, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig maart tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.